

Šepotání na hraně

Motto:

Kam jdeš, ať jde slunce s tebou,
štěstí je tvým stínem občasným;
ústa chladit pravdy révou
a v cestu svítit vyhaslým.

Zkropená jádra stromů
nevydala ovoce
láska v krajinách bez milosti
i bez návratů
nenapravitelné omyly srdce,
které ustrnulo na mrtvém bodě.

Zítřek je královská koruna bez hlavy
a my průsečíkem, pouhým průsečíkem
dvou stínů, které se protínají
na okraji noci, v noční košili dne.

Zbývá pár chvil pro několik otázek,
otázek ke stvořiteli.
Až bude nejhůř, ztrestají tě věčností.
Těžko říct jak a hlavně proč
si ještě klást podmínky;
když není začátek ani konec
není třeba lhát
a pak ani odpouštět.

Zkropená jádra stromů
nevydala své ovoce
a my teď stojíme uprostřed temné aleje
neživých pahýlů včerejška.

Víly dnes zabloudily do středu
velkoměstské vřavy,
nevinně posedávají před McDonalidem,
popíjejí colu a kouří levný cigarety.

Kolemjdoucí jsou jako sošky z moduritu,
bez výrazu, bez zájmu i opojení,
jen já stojím jak u vytržení
a hladově hltám
pohled na mámivé dědictví pohádek.

Myslím, že půjdu na kafe,
dám irský – to má něco do sebe,
dřevnatá vůně mě v mžiku přenáší tam,
odkud bylo dříve slyšet
jemné našlapování...

Víly dnes zabloudily do středu
velkoměstské vřavy,
nevinně posedávají před McDonalidem,
popíjejí colu a kouří levný cigarety.

Pár přitroublých vandráků si sedá k nim
a nabízejí jablečné víno
PLASTIKOVÉ KELÍMKY S COLOU
SE PŘEMĚNILY NA KŘIŠŤÁLOVÉ ČÍŠE;
jsou tolik pravdiví
a myslím, nemá cenu se ptát,
proč je to vzácností.

Pozdní odpověď na pozdní otázku,
slyším oddechovat unaveného koně,
tra dá do prémie, jenomže na předměstí
je tomu trochu jinak,
pozdní odpověď na pozdní otázku;
kolik času zbývá než:
dokouříš cigaretu,
stopneš taxíka v centru,
zakopeš svého psa na zahradě, protože sešel stářím
nebo zkopíruješ klíče od domu svých rodičů,
protože kdyby's chtěla přijet třeba na víkend
a nikdo by zrovna nebyl v domě
byla by to pak vlastně marná cesta;
stejně ale každý víkend čekají, že přijedeš,
ale na předměstí je tomu trochu jinak,
pozdní odpověď na pozdní otázku.

Tak co,
kdy se vrátíš?
U kulatého stolu bez rytířů
v mé kuchyni jsou 3 místa prázdná;
sleduju zprávy – bezmyšlenkovitě,
jako bych čekal,
že se z nich dovím
něco o sobě,
jaký ve skutečnosti jsem.

Zas o kousek blíž
novému bláznovství,
hledáme viníka,
aniž bychom přiznali
vlastní vinu.

Ne, snad už se nebojím
být směšný
se svým doutnáním,
s obrazem podivného anděla,
se samotnou směšností,
když zakopnu na přechodu
nebo se nechám zastříkat taxíkem,
který právě projel okolo;
uvnitř seděla fajnová dáma
s neuvěřitelně velkým kloboukem.

Zas o kousek blíž,
co dodat!

Pod tíhou dojmů
sklízím dnes plody svých slov,
jedny jsou
jak skvoucí kompozice vůní
nebo hladivý balzám,
jiné však – podobny emisi,
zamořují smysly
i veškeré odhodlání
zpříma vykročit
třeba i v ústřety neznámému.
(Některé věty mohou způsobit epidemii...)

Je obecně známo
a vědecky dokázáno,
že lež člověka vysuší;
A pravda?
Mysl zbrkle a mnohdy i bezdůvodně
konstruuje duchaprázdné teze
a spolu s tím prostupuje pavučinou,
bariéra mezi touhou,
tím podivným nutkáním
narovnat se
a děsivou bezsmyslovostí.

Elfové šli na pivo
a já nevím,
jestli smím s nimi.

Chleba postačí
a nejen bláznivec
hledí k přítomnosti.

Tak do zbraně
- když se vám chce.
Já zůstávám na neutrálním poli.

Vyrážíme za svými idoly
dokázat si, že je to jako dřív,
ale tramvaje už přece jen vypadají trochu jinak
moment překvapení se tě dotýká,
když ti seberou peněženku
a dostaneš pěknou ránu
od kluků z předměstí
ne jako při první cigaretě
pocitu vítězství
nebo dlouhých nočních flámech,
ani k ránu se nám nechtělo jít spát
holky byly tak nějak obyčejnější
žádný make-upky, všude plno drahejších parfémů,
podvazky, fotky v podivnejích hadrech,
ale my přece víme jak se věci mají
připadám si tak trochu jako Alenka v říši nesmyslů
a jinak takový slova jako „mít rád“ čteš
skoro na každý druhý obálce časopisu, v novinách
v TV pomalu o ničem jiným neslyšíš

(bud'ťo jde o heroickýho poldu

se smyslem pro spravedlnost

nebo dva lidi, který k tomu nemaj prakticky

vůbec žádnéj důvod, vyznávaj lásku.

Nikdo nemluví o ničem jiným,

ale tramvaje už přece jen vypadají trochu jinak,
bavilo mě být naivním dítětem,
i když jsem měl pár hloupejch, přebujelejch nápadů,
ale myslím, že pořád ještě věřím na anděly,
ať už jsou jakýkoli.

Takže až se zase potkáme
u kamennýho stolu se spoustou fleků
od rozlitého piva, budu se těšit,
že si promluvíme o tramvajích
a snad přijde i odpuštění.

Zdánlivě marné čekání,
cesta k vysněnému pohoří
a najednou stojíme na úpatí,
zpíváme hymnu zašlého státu
a opíjíme se pohledem
na nekonečnost nebe,
které se najednou zdá být
neuvěřitelně blízko,
ale i přes to má čekání
něco svého, nenahraditelné kouzlo,
které doceníš, až už je cíl
nadosah.

Velkoměstská elegie aneb vzpomínka na stověžaté město 2003

A tak se zas vracím k přístavu
s nikým nemluvím
a nikdo nemluví se mnou.
Kolem se točí zvuky
nejrůznějších světových jazyků a nářečí
při výstupu z tramvaje,
když jsem přestupoval na metro,
jsem popřál příjemný čas
cizímu chlápku
s kšiltovkou,
a tak se zas vracím k přístavu,
je to symbolické,
jsem uprostřed cesty k domovu
a sleduju nábreží v odcizeném městě
se stovkou věží,
člověk vždycky nemá takové štěstí,
aby moh jít přímoú cestou
a někdy to dost trvá,
než se objeví ten správný ukazatel,
je to kompromis
mezi všemi těmi zbožnými přáními
a mnohdy neprůchodnou realitou všednosti,

všednosti bez záměru,
která umí být vskutku nekompromisní.
Zasílám pozdrav příteli
a nasedám do auta,
jedem sotva 60km/h
za chvíli se stmí,
ale myslím, že už jsme blízko.

S rozevřenými smyly
promlouvám skrze dialogy
jako někdo, kdo měl být připraven.
Nejde o to se zavděčit
ale snažit se o pravdivost,
ať už v jakémkoli smyslu.

*Nevěřte si,
ale šašek musí umět víc
než jen žonglovat se třemi kuželkami.*

Tak co,
nezapálíme oheň?
Třeba nás najdou,
třeba nás znovu najdou
okoralé múzy
a pokud jde o bláznovství
jsou tu jiní,
rád bych věřil, že k tomu
na čem opravdu záleží
postačí snažit se o pravdivost,
ať už jakémkoli smyslu
a snad to vydrží i do zítřka.

Sedím nad stránkami
a neptám se, jestli se to hodí,
někdy jde hlavně o to,
smířit se s údělem
(aniž by's musel přestat snít)
tak vítej, v mém pokoji je zakouřeno a útulno,
mám ještě 5 cigaret,
až zazvoníš, rozdělíme se
(tu jednu poslední dáme napůl)

Ticho mě děsí
a opíjí zároveň
a až se setkáme, nemusíme mluvit.

„Kdo jsem?“

A odpověď,
ať už ji necháme ve hvězdách
nebo bude vyslovena,
něco snad přece jen platí...

...moje i tvý jméno
je napsáno na přebalu knihy,
která nejspíš nebude nikdy vydána,
ale to co jsme řekli a snad ještě řekneme,
má cosi společného s rovností, je konstantní
*(a obdarovávající nejen pro nás, ale i pro ty,
kteří nezůstali opodál.)*
